

Xerrada amb...

Enric Massip, jugador del Cacaolat-B.M. Granollers

Proclamat millor esportista comarcal en la festa organitzada per la revista esportiva Gol-Esports, pre-olímpic amb cinc companys del seu equip Cacaolat-B.M. Granollers en el grup de vint que es preparen per als Jocs del 92 i internacional absolut en la Selecció Estatal classificada en cinquena posició en els darrers campionats mundials jugats a Txecoslovàquia. Continuador de la tradició handbolística dins la nissaga Massip en el B.M. Granollers on el seu pare tants d'amics i bons records hi té. Malgrat la seva juvenesa, l'Enric, presenta un historial gairebé propi d'un veterà. Però serà millor que ens ho expliqui ell mateix.

—Vaig començar en edat escolar en un col·legi de Castelfelers. Després, com que el meu pare s'entrenava vaig anar al Cornellà, més endavant al Sant Feliu, al Gavà i a Barcelona a l'equip dels "Corazonistas". Encara era cadet, només tenia 15 anys, vaig arribar a Granollers i des de la categoria cadet, passant per les altres ara jugo amb l'equip de la Divisió d'Honor. Porto cinc anys jugant amb el Cacaolat-B.M. Granollers, tres d'ells en el primer equip.

—Què has aconseguit amb el B.M. Granollers?

—Primerament, i això és molt important, jugar en el mateix equip on va jugar el meu pare i del que n'està tan content. I si et refereixes a títols assolits, són aquests: en la categoria cadet, campió de Catalunya i sots-campió d'Espanya; en la categoria juvenil, campió de Catalunya i sots-campió d'Espanya; també dos campionats estatals formant part de la selecció autonòmica de Catalunya juvenil; en la categoria júnior sots-campió mundial l'any 1987 a Iugoslàvia, i sots-campió l'any 1989 a Galícia. I aquest any cinquè en els campionats mundials jugats a Txecoslovàquia amb la Selecció Estatal absoluta.

—T'atreveixes a fer una avaluació del teu equip?

—Dels agosarats n'és l'exit. El definiria com un conjunt d'una gran capacitat creadora de joc on cada jugador es coneix perfectament i coneix els seus companys, formant un

bloc molt compacte que s'ha anat configurant des dels primers equips del planter del club. En destacaria la seva juvenut i també l'experiència que s'ha assolit en les confrontacions estatals i internacionals a través de totes les categories. I allò que és de bon tros el millor de l'equip són les seves ànsies de lluita. Resumint, un equip que es distingeix pel seu contraatac i perquè forma un conjunt molt complet.

—I del club, què me'n dius?

—Que treballa molt bé i ho he viscut des de dintre. És el club que puja millor el seu planter i que gaudeix de la millor escola esportiva del país. Per exemple, llevat dels internacionals, gairebé tots els altres jugadors de l'equip de la Divisió d'Honor han estat formats en el planter de l'entitat. És un club que lluita, treballa i se'n preocupa. No cal afegir-hi res més.

—Una pregunta un xic indiscreta. El record del teu pare ajuda o perjudica?

—El suport del meu pare ha estat bàsic en la meua carrera esportiva. El record que la gent de Granollers en té d'ell s'ha convertit en una exigència en la meua pertinença al mateix club. D'altra banda és ell el primer fan. No deixa de ser anecdòtic que jo porti a la samarreta el mateix número que ell portava.

—Has estat escollit Millor Esportista Comarcal. T'agrada?

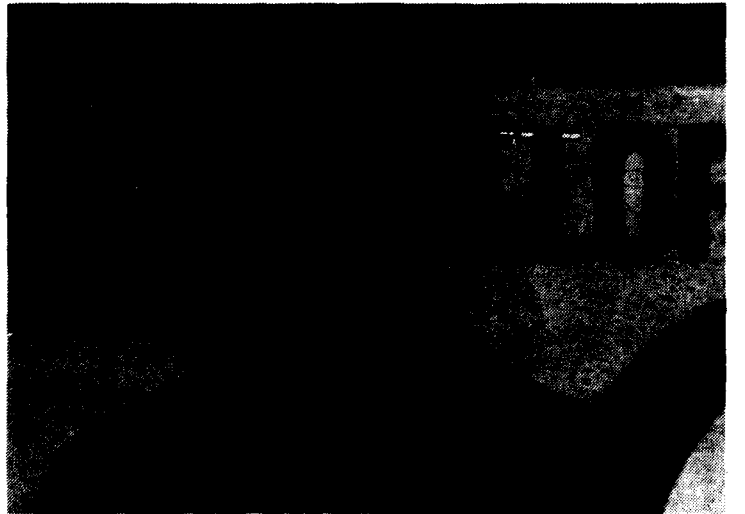
—No et diré les paraules habituals en llengua castellana. Un guardó és el reconeixement d'una tasca. És cert que molts companys també s'ho mereixen. Però a tots ens agrada que se'ns reconegui.

—L'esport és la teua única activitat?

—Què més voldria. Però preparar-se per la vida demana molt més i en aquest molt més s'inclouen els estudis. Estudis i esport són compatibles sobretot quan l'esport es practica com a "hobby". Però en plan professional crea moltes obligacions que sovint impedeixen l'estudi. No hi ha temps per repassar, fer els deures. Es perden classes. Sobretot en equips com el nostre en els que s'entrena a hores de matí o tarda, existeixen desplaçaments en dies lectius i es complica si arribes a internacional. Però de tota manera penso que no existeix una estructura d'estudi adequada per la gent de l'esport, com jo, per exemple. Caldria una escola especial dedicada als esportistes. Al nostre país l'esportista rep molt poca ajuda per part del professorat i de les escoles. És un problema que cal estudiar i solventar.

—Què en penses, l'esport beneficia o perjudica el rendiment acadèmic?

—Ajuda, n'estic convençut. No pot ser dolent de cap manera, perquè allò que beneficia una part de la persona, beneficia a la totalitat. És un instrument de formació i cada vegada més necessari. Quan hom

fa esport, se sent més alliberat.

—Concebeixes una societat sense esport?

—És una necessitat tan gran per a mi que no ho podria entendre. Em semblaria el mateix que si a una persona li faltés un braç o una cama. Personalment la pràctica esportiva per a mi és una necessitat. Durant les hores lliures he de jugar, practicar per exemple squash, badminton, que a l'ensenyament de l'handbol són els meus esports preferits. Practicar esport és sempre positiu i mai no és dolent.

—Podries citar-me algunes qualitats de l'handbol?

—Desenvolupa la ment. Ensenya a pensar. No es pot ser un bon jugador si hom no pensa. I l'esport n'ensenyava. Una segona, és la força. Sense aquesta condició no es seria útil per l'handbol. Una tercera, també indispensable, n'és la velocitat. La forma de jugar del nostre equip n'és una prova. La quarta és la tècnica. Mitjançant el seu millorament et converteix en especialista. I

una de molt important, les ganes. (Entre parèntesi hi afegim: i aquesta l'has heretada del teu pare. I a l'altre extrem del fil telefònic riu satisfet.)

—Una pregunta obligada: Olímpic al 92?

—Així ho espero. El fet de preparar-me entre els vint seleccionats em fa tenir-ne esperances. Espero aconseguir-ho juntament amb els altres cinc companys del Cacaolat.

—Campions de Lliga?

—Impossible no ho és. Sóc molt optimista. Tenim la plantilla més completa de la Divisió d'Honor. Qualsevol jugador pot intervenir en qualsevol moment sense rebaixar el rendiment. D'altra banda encara que som joves, tenim una certa experiència. Tots esperem conquerir el títol de campions de lliga.

La seva vida és l'esport. Sociable per naturalesa, s'ho passa bé quan li fan entrevistes. Parla amb senzillesa i amb el cor a la mà. De la mateixa manera que juga: amb el cor i la intel·ligència.

Joan Sala i Vila

al Eскурçó!

El penya, sóc l'Eскурçó i me'n vaig ràpid cap a Alemanya, tinc una missió molt important.

—Tú, Eскурçó, a Alemanya? , i què hi vas a fer? a arrencar un tros de mur?

—A arrencar un tros de mur...tú sí que ets un bon cap de pedra, inútil! Me'n vaig de missió, ja t'ho he dit. M'han seleccionat per ser el nou

Führer, en Vermut Kohl creu que sóc l'home idoni pel càrrec. Estic emocionat! Ja m'estic deixant bigoti.

—Has parlat amb en Barut Kohl?

—No, home no, capullàs de bardissa...aquests assumptes d'alt Estat no ho porten els polítics directament, he contactat amb membres de la "New Festapo", que és la GESTAPO camuflada. Oh, no! tot això no t'ho hauria de dir, és alt secret, mer...!

—Mer? veig que ja tens domini de l'idioma?, què vol dir això?

—Doncs vol dir que si xerres res del que t'estic dient et faré penjar dels teus fastigosos membres vitals fins que deixin de ser membres teus, m'entens? ah, sí, me n'oblidava, a més, quan ja estiguin a terra te'ls faré recollir amb les orelles i donar-los de menjar als porcs!...Què, que et sembla? , faig por?

—Molt bé, molt bé, però tot això no té mèrit perquè ho portaves assajat, amb una dona ja no haguessis sabut què fer. I pels jueus, te'ns pensada alguna coseta?

—Home sí, cosa fina...però les més originals segur que les aportaran els propis alemanys, ho porten al cor.

—Doncs mira que sí algun dia s'assabenten que el seu Führer no és alemany...ja pots començar a córrer!

—Ondia, en això no hi havia pensat i tu què creus que em farien si m'arribessin a descobrir? perquè jo els hi he dit que vaig néixer a Frankfurt...allà amb les saisitxes...

—Probablement t'agafarien i et tallarien a rodanxes, et posarien Ketchup i au, de menjar als animals.

—I jo que em pensava que em passaria el dia bebent cervesa...

L'Eскурçó Negre

EN PALI

J. TUSELL

